

Lekker leesvoer

Even tijd voor jezelf alles over emigratie, inspiratie en doelen stellen

DURF TE EMIGREREN

Column

Werken in
Spanje

Laat je inspireren

Dottie Angel

Durf! te
ondernemen

Judith Kok

Juan vertelt...

Over Spanje,
mensen en
momenten

*Het is weer...
sinaasappel tijd!*

Durf! te emigreren

Dit is alweer de 13e editie van het magazine Durf! te emigreren. Een jaar geleden dacht ik: "Ik begin gewoon een magazine, omdat ik schrijven en ontwerpen zó leuk vind. Mijn doel? Eén jaar volhouden, en dan verder kijken."

Nou... inmiddels vind ik het alleen maar leuker! Er zijn abonnees bijgekomen, inspirerende ondernemers die hun verhaal hebben gedeeld, creatievelingen die trots hun werk tonen, en zelfs mensen die mij benaderen om iets te schrijven voor het magazine. Hoe bijzonder is dat?

Het groeit, het leeft, en ik geniet er elke maand weer van. Daarom heb ik besloten: ik plak er gewoon nog een jaar aan vast! Het magazine Durf! te emigreren is er voor iedereen die wil groeien, die inspiratie zoekt, die nieuwsgierig is naar het leven in het buitenland en die graag even een moment voor zichzelf pakt, met verhalen die raken, verrassen en verbinden. Aan iedereen die zijn verhaal durft te delen: dankjewel. Aan jou als (nieuwe) lezer: welkom. Alles begint met een droom. Laten we samen ontdekken waar die van jou naartoe leidt..

**DARE
TO
BEGIN**

Heb jij een leuk verhaal of vragen? Laat het me weten op:
info@durfteemigreren.com

Inhoud

5 Column

Werken in Spanje

8 Laat je inspireren

Dottie Angel

**"Every day in life is
an opportunity to
rewrite your ending."**

-A better life hub-

10 Sta eens stil bij...

De tijd nemen

13 Doen!

Espectáculos Flamencos Valencia

14 Spanje door de lens van...

Pia Hoek

16 Durf! te ondernemen

Judith Kok

Inhoud

24 Toffe plek

Jardín de los Hespérides

"Eigenlijk hebben we dat huis
drie keer gekocht," zeg ik
altijd lachend."

Paul Osselaer

25 Emigratieverhaal

30 Tussen toen en mañana

-Spaanse les-
André Kesselaar

35 Emigratietip

Werk vinden in Spanje als Nederlander

36 Juan vertelt...

Over Spanje,
mensen en
momenten

38 Handgemaakt hier en daar

Ann Smet

Column

Durf! te emigreren

-Werken in Spanje-

De laatste tijd zie ik steeds vaker berichten op Facebook voorbij komen van mensen die willen emigreren en op zoek zijn naar werk. Ze vragen zich af wat voor werk er te vinden is in Spanje. Ze vertellen erbij wat ze kunnen, wat ze willen, waar ze goed in zijn, en hopen op dé tip die alles in gang zet.

Toen ik in juli 2018 naar Spanje emigreerde, wilde ik één ding zeker weten: ik moest alles geregeld hebben, en daar hoorde werk hebben bij. Werk was snel geregeld: ik kon aan de slag als CXO (Customer Experience Officer) bij Helloprint in Valencia.

Al na één maand zou ik uitzicht hebben op een vaste baan, en de werkzaamheden leken me leuk: mensen helpen met al hun vragen over printopdrachten. Iets totaal anders dan alles wat ik daarvoor had gedaan, maar juist dat vond ik verfrissend, én ik was toch in Spanje!

Daarnaast had ik mijn woning én mijn NIE-nummer al geregeld. Kortom: de praktische zaken waren rond, en de emigratie kon echt beginnen.

Voor de mensen die op zoek zijn naar werk in Spanje heb ik *goed nieuws*: als Nederlander kun je in Spanje eigenlijk altijd werk vinden. En naar Spaanse maatstaven word je daar best oké voor betaald.

Het minder goede nieuws? Dat werk zit vooral in twee branches: klantenservice of in een Bed & Breakfast/hotel.

Als je dat niet wilt, dan is het écht belangrijk dat je de taal zo snel mogelijk onder de knie krijgt. En wil je nog een stap verder, een echte, goed betaalde baan, dan komt de Valenciaanse taal er ook nog bij kijken.

Met inmiddels 7,5 jaar Spanje-ervaring durf ik voorzichtig te zeggen dat het, als het om werk gaat, vaak het beste werkt om te emigreren wanneer:

1

je je Nederlandse baan kunt behouden

2

als freelancer internationaal aan de slag kan

3

simpelweg: wanneer je gepensioneerd bent

Hoewel ik hier meer werk dan ik vooraf had bedacht, geniet ik de overige uren intens van Spanje. En terug naar Nederland? Zelfs met al die werkmogelijkheden zou ik het niet willen.

Want naast dit werk is er zóveel moois: het buitenleven, de zon, de mañana-mañana-mentaliteit, de Spaanse taal, de small-talks met mijn Spaanse lieve burens en vrienden. Dat contact is warm, spontaan en totaal anders dan in Nederland.

En precies dat maakt het allemaal waard.

Laat je inspireren

[@dottieangel](#)

Actively making & sharing our
adventures into bricks & mortar
over at [@curious.and.coe](#) (the
curious ATELIER)

Sta eens stil bij...

De tijd nemen

Durf het eens gewoon.

Doe iets dat jouw dag nét een beetje leuker maakt. Pak die puzzel. Doe die quiz. Lees een boek. Leg die telefoon weg en geef jezelf een uur voor die ene taak, zodat je daarna iets kunt doen waar je écht blij van wordt. Maak een wandeling. Spring op de fiets (staat ook nog op mijn lijstje) Mediteer vijf minuten. Help iemand met oversteken. Bel je vriend(in) om even goed te lachen.

Zoek een kleine uitdaging op in je werk. Plan een koffie-date met je vrienden. Of dans gewoon in je woonkamer alsof niemand kijkt.

Door te dóen, niet door stil te zitten, ontstaat motivatie. Als je assertief en actief wordt, geeft dat achteraf zo'n heerlijk positief gevoel.

"Every day in life is an opportunity to rewrite your ending."

-A better life hub-

Concentreer je op wat je nu aan het doen bent, leef in het moment en herhaal het. Laat het niet versloffen, bouw het stap voor stap op en vraag niet meteen het uiterste van jezelf. En ja, ik hoor je al denken: "Klinkt allemaal lekker makkelijk." Maar eerlijk? Dat is het ook. Je poetst elke dag je tanden, je doucht, je kookt, je scrolt uren op je telefoon...Allemaal dingen die inmiddels vanzelf gaan. Je bent iemand die routines kan bouwen. Leuk weetje: iets nieuws aanleren kost zo'n twintig dagen.

**"Het leven is als
fietsen, om je balans
te behouden moet
je blijven bewegen"
— Albert Einstein —**

Twintig! Dat is niks. Dus... ben je al een beetje overtuigd? Want het enige dat je hoeft te doen, is beginnen. Gewoon. Nu.

**"TIJD IS WAT WE HET
MEESTE WILLEN, MAAR
WAT WE VAAK HET
MINSTE GEBRUIKEN"**

William Penn

Doen!

Espectáculos Flamencos Valencia

In de maand december naar een spectaculaire Flamenco optreden?

Doen, absoluut! De keuze is reuze!

Je wordt geïmponeerd door hun diverse formats en de krachtige emotie die ze overbrengen. Flamenco biedt een waar feest van voortreffelijke dans, percussie, theater, poëzie en klassieke en experimentele muziek.

Reserveer [hier!](#)

Spanje

Pia Hoek

DOOR DE LENS VAN...

Port Saplaya..
pittoresk
havenplaatsje
iets boven
Valencia (klein
Venetië)

Mijn
uitzicht op
de golf hole
11 - El
Bosque

Ingrid moest plotseling remmen en de hele handel olijven in de big bags vloog door haar auto!

Leuk weetje 💡

Olijven plukken gebeurt razendsnel. Tijdens de oogst worden speciale trilapparaten onder de boom gezet die de stam schudden, waardoor de olijven in één keer in netten vallen. Zo kunnen arbeiders in Spanje soms duizenden kilo's per dag verwerken.

Durf! te ondernemen

Judith Kok

Vertel iets leuks over jezelf?
Met wie ben ik aan het kletsen?

Je praat met dat meisje dat vroeger uren in het weiland lag, pratend met de koeien bij opa en oma. Ik verdween in mijn eigen wereldje, waar het rustig en liefdevol was, en waar ik gewoon mezelf kon zijn. De grote wereld vond ik vaak liefdeloos, hard en niet prettig. Nu, jaren later, leef ik eigenlijk weer precies vanuit diezelfde essentie: dicht bij de natuur, in verbinding met mezelf, op mijn eigen ritme. Emigreren naar Spanje is niet zomaar een verhuizing geweest, het is thuiskomen bij mezelf. En precies daaruit is ook mijn business gegroeid: vrouwen helpen om die zachtheid, vrijheid en liefde in zichzelf weer terug te vinden. Want als ik dit kan, dat meisje in het weiland naar een vrij leven in Spanje, dan kan iedereen die dat wil en/of behoefte aan heeft, het ook.

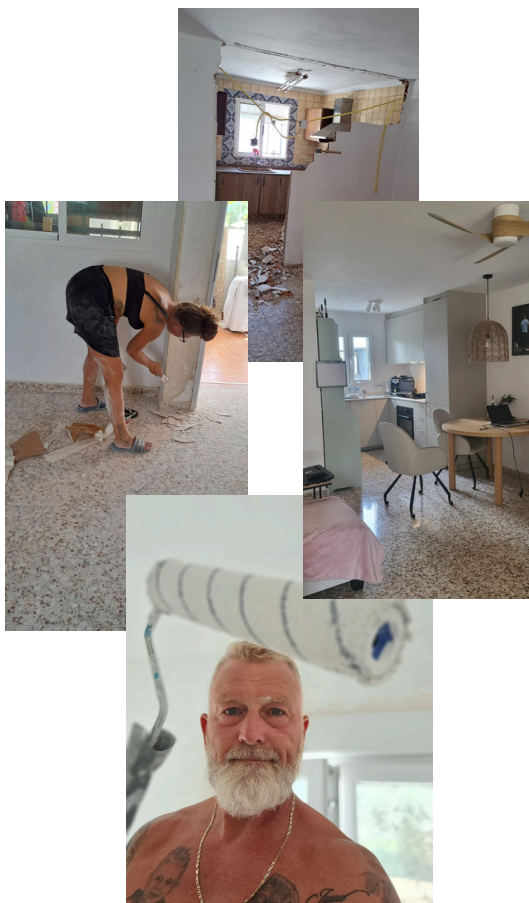
Kun je me meenemen naar het moment dat je dacht: "Ja, ik verhuis naar Spanje!" En wat dacht je eigenlijk écht toen?

Dat zaadje werd geplant tijdens een bezoek aan mijn zwager en schoonzus, die hier al woonden. We zaten op hun terras en mijn man zei ineens: "Je zou dit maar je hele leven kunnen doen." Toen ik vroeg: "Zou je dat willen?", antwoordde hij: "Ja... maar dat kan toch niet." Voor hem een losse opmerking, voor mij een trigger. Ik dacht: waarom niet? Thuis begon ik meteen te onderzoeken.

We zouden eigenlijk over drie jaar gaan, maar ik besloot: als het eerder kan, dan gáán we ook eerder. En dat is precies wat we hebben gedaan. Dus ja, de keuze voor Spanje was niet alleen voor de zon of de vrijheid... Het was ook een keuze om écht te gaan bouwen aan ons eigen leven, vanuit mijn hart én met mijn business als fundament.

Wat was het meest verrassende of vreemde dat je tegenkwam toen je je nieuwe leven begon?

Haha, dat we dus in een soort bouwval terecht kwamen. In ons hoofd was het een droomhuis, in het echt... niet leefbaar. Alles eruit, schoonmaken, opnieuw beginnen. En dan leer je ook meteen hoe de Spaanse mentaliteit werkt: mañana, mañana. Ja zeggen, niet komen. Gelukkig was het niet heel vaak voorkomend maar dat ben je gewoon niet gewend als Nederlander. Vooral het leveren van producten blijft zenuwslopend, komen ze woensdag, leveren ze op dinsdag als je er niet bent. En dus gaat het retour... Of ze leveren het op een andere plek. En of je het dan even op kan komen halen. Heel bijzonder...

Als je keuken na maanden nog niet af is, word je echt even kriegelig hoor. Maar het heeft me geleerd om verwachtingen bij te schaven, creatiever te worden en te vertrouwen dat het goedkomt. En nu? Nu is het óns thuis. Elk ding wat ik net even anders wilde en elke tegel vertelt inmiddels een stukje van ons verhaal. Wat ook verassend was was dat onze zoon ook mee wilde en onze dochter juist eerder naar Spanje ging. Waardoor onze plannen nog eerder door konden gaan, helaas vond onze zoon dat te snel en wilde toch op zichzelf.

“Maar het heeft me geleerd om
verwachtingen bij te schaven,
creatiever te worden en te
vertrouwen dat het goedkomt.”

Wanneer wist je dat je een bedrijf wilde starten, en hoe kwam dat idee eigenlijk tot je? Was het een ingeving of eerder een ‘noodgedwongen briljant idee’?

Rond 2020 begon dat echt te borrelen. Ik had een goed leven in Nederland, maar ook een gevoel dat ik voor iets groters bedoeld was. Ik wilde vrijheid, impact, en zingeving. Ik wilde mensen helpen op een manier die niet in een loondienstfunctie paste. Ik was al bezig met NLP, gezondheid, mindset, voetreflex en later Human Design. En toen ik de mogelijkheden van netwerkmarketing ontdekte, voelde ik: dit klopt. Ik kan mijn missie leven, mensen begeleiden én tegelijk bouwen aan een vrij bestaan. En dat is precies wat ik nu doe: vanuit Spanje, vanuit liefde, vanuit mezelf.

Wat was de allereerste stap die je zette? En had je toen enig idee wat er allemaal nog bij zou komen kijken?

De eerste echte stap was eerlijk worden naar mezelf: hoe kunnen we dit financieel en praktisch regelen? We hebben gekeken naar onze pensioenregeling, de kosten van wonen in Spanje, taalcursussen gevolgd en onze eerste netwerkjes opgebouwd via familie. Tegelijkertijd ben ik vol in mijn online business gestapt, dat gaf me het vertrouwen dat we niet hoefden te wachten. Want ik wilde niet pas over drie jaar gaan leven. Ik wilde nu. We hadden ons goed ingelezen en via familie waren we goed voorbereidt. Het opbouwen van een netwerk, ging achteraf nog best snel, maar ergens dacht ik dat ik mijn netwerk uit Nederland mee zou nemen ofzo, dat het dus sneller zou gaan. Beetje naïef van mij. Ook hierin weer die 'rustig aan, morgen weer een dag' - mentaliteit.

Kun je een grappige of onverwachte misser delen tijdens het opstarten van je bedrijf?

Bijzonder om te ervaren dat je kantoor buiten en met uitzicht is. Tijdens een wandeling iemand verder begeleiden of een Zoom-call vanuit de tuin volgen. Vanuit mijn loondienst baan ben ik dat niet gewend, werkte 8u achter elkaar, en moest dan echt aanwezig zijn. Nu kan ik even in de tuin werken, rondje lopen, koffie in de hangmat doen samen met mijn man. Even kletsen met elkaar. Op een manier die past bij mijn ritme. Alarmen zetten is mijn nieuwe activiteit...hihi! Daardoor mis je ook weleens een afspraak. De dagen en uren lopen door elkaar. Waardoor ik niet altijd scherp heb welke datum of dag het is.

Hoe ziet een typische werkdag eruit, inclusief chaos, koffieverlating of honden die meedoen?

Ik begin de dag rustig. Koffie in de zon, meditatie, even intunen op mezelf. Daarna ga ik in gesprek met mensen, maak ik content, en Zoom ik met mijn team.

Tussendoor wandel ik, zwem ik, of lig ik gewoon even in de hangmat te staren naar de wolken, net als vroeger. 'S Avonds soms een training of webinar, soms een terrasje. Er zit ritme in mijn dagen, maar ook heel veel ruimte. Mijn business past om mijn leven heen, niet andersom. En dat voelt als rijkdom.

“Ik wil vrouwen laten voelen dat
vrijheid niet alleen voor anderen is.
Het is voor iedereen die durft te
kiezen.”

Zijn er culturele verschillen die je werk of aanpak hilarisch of juist verrassend hebben beïnvloed?

Zeker. In Nederland is alles strak gepland, hier niet. Ik moest leren loslaten. Wat in het begin frustrerend was, ga ik nu steeds beter mijn eigen ritme ontdekken en leven. De Spaanse flow heeft me zachter en creatiever gemaakt. Siesta is nog een dingetje. Liefst knal ik in de ochtend met mijn business en ga ik in de middag luchen of terrasje pakken. Dan is hier alles dicht. Daar ben ik nog zoekende in hoe ik dat het beste kan invullen.

Welke impact hoop je dat je bedrijf heeft, zonder meteen je ambities te overdrijven?

Ik wil vrouwen laten voelen dat vrijheid niet alleen voor anderen is. Het is voor iedereen die durft te kiezen. Vrijheid om je eigen ritme te volgen, je lichaam te voeden, je hart te openen en te bouwen aan een leven dat van jou is. Mijn mantra is dat ik op mijn 90e nog fit, soepel en vrij ben. En ik wil dat andere vrouwen dat ook durven dromen. En vooral: doen.

Kun je een moment delen waarop je dacht: "Wow, dit had ik écht niet verwacht toen ik hierheen verhuisde"?

Dat ik echt zo geniet! Elke ochtend. Ik word wakker, loop naar buiten, de zon schijnt, ik drink koffie in mijn korte broek. En dan denk ik: we hebben het gewoon gedaan. Dat gevoel van vrijheid, van ruimte, van rust. Dat is onbetaalbaar.

Welke tip zou je geven aan iemand die overweegt hetzelfde pad te volgen, zonder meteen dat cliché "volg je dromen" te gebruiken?

Laat los. Alles. Je ego, je zekerheden, alles wat je ooit hebt opgebouwd. Zie het niet als afscheid, maar als een nieuw hoofdstuk. En vooral: wacht niet op het perfecte moment, want dat komt niet. Zet één stap. Vertrouw op je gevoel. De rest ontvouwt zich onderweg. Bouw slim. Bouw iets wat met je meereist. Voor mij is dat mijn online business geweest. Daardoor hoefden we niet te wachten, maar konden we springen.

Judith Kok

DE RESETCODE:

Jouw moment voor
een nieuw begin

Instagram

Holistisch leven, fit & vitaal.

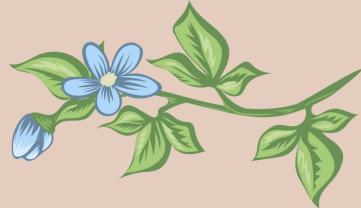
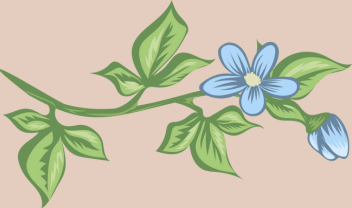
Mindset & online business.

Voor vrouwen die voelen dat
het anders mag!

Facebook: Judith Kok

**YOU DON'T NEED A
PERFECT PLAN, YOU
JUST NEED A FIRST
STEP**

Toffe plek

Jardín de los Hespérides

Verborgen naast de Botanische Tuin ligt het betoverende Jardín de las Hespérides, een **intiem** stadspark dat volledig is opgebouwd rond de **Griekse mythe** van de nimfen die gouden **appels** bewaakten. De tuin telt meer dan **vijftig** soorten citrusbomen, een speelse knipoog naar die mythische vruchten. Bezoekers wandelen er door een "hortus conclusus": een afgesloten, bijna geheimzinnige groene wereld omringd door hoge cipressen. Overal duiken **symbolen** uit de mythologie op, van een kronkelende slang tot een krachtig Hercules-beeld, waardoor de tuin voelt als een modern **sprookje** midden in **Valencia**. Een kleine plek, maar groot in sfeer, verbeelding en rust.

Adres: Calle Beato Gaspar Bono, tussen de Botanische Tuin van Valencia en de Gran Vía Fernando el Católico.

Toegang: gratis.

Openingstijden: van maart tot oktober van 10:00 tot 20:00, en in november tot februari van 10:00 tot 18:00.

Emigratie

verhaal

Paul Osselaer

Ik had nooit gedacht dat ik mijn kroeg in België zou inruilen voor een huis tussen de sinaasappelbomen in Spanje. Maar soms doet een mens iets impulsiefs, en blijkt dat precies de juiste beslissing. Mijn vrouw Inge en ik runden jarenlang een drukke, gezellige zaak. We leefden op het ritme van onze klanten: altijd lawaai, altijd leven.

Tot we tijdens een verbouwing dachten: genoeg nu, we moeten er even tussenuit. Een weekje Spanje, wat zon, wat wijn, dat was het plan.

We huurden via een klant een huis in de buurt van Valencia. Nog een ander koppel, ook vaste klanten, vroegen of ze mee mochten. Zo vertrokken we met z'n vieren, plus onze hond Kyra. Alleen... de zon had andere plannen.

Het regende de hele week. Kyra keek me aan met een blik van: "Serieus, hiervoor zijn we gekomen?" We zaten vast in dat huis, verveeld, en uit pure verveling begonnen we huizen te bekijken. Gewoon, om de tijd te doden.

De makelaar, een Nederlandse dame, kwam meer dan een uur te laat. Ze had excuses zat: feestdag, verkeer, regen. Ik dacht: die gelooft dat we toeristen zijn die zich vervelen. Dus zei ik: "Juffrouw, we hebben een budget en we zoeken iets op maximum vier uur vliegen van Brussel." Vanaf dat moment nam ze ons plots serieus.

Een paar huizen later stonden we in ons huis. Het voelde gewoon goed. De prijs leek interessant, dus ik vroeg: "Is dat de juiste prijs?" Ze zei ja. Ik zei: "Oké, dan koop ik het." Ze keek me aan alsof ik net gezegd had dat ik de Eiffeltoren wilde huren. De man van het andere koppel trok me opzij. "Paul," zei hij, "aan die prijs wil ik mee investeren."

Vijf minuten later was alles beslist. De volgende dag zaten we bij de notaris, de advocaat en de bank. En om 15 uur vlogen we alweer terug naar België. Met één koffer, én een huis.

Een paar dagen later kreeg ik een lange mail van de makelaar. "Er is iets mis met het huis, we kunnen beter even wachten," schreef ze. We mailden heen en weer tot ik haar formeel in gebreke stelde. En toen kwam er plots een bericht in het Engels, terwijl we altijd Nederlands hadden gebruikt. Toen wist ik: hier klopt iets niet.

Ik begon te zoeken en vond hetzelfde huis bij een andere makelaar. Dus vlogen we terug naar Spanje. Daar bleek dat iemand zich had vergist bij het aanpassen van de prijzen. Geen drama, maar genoeg om verwarring te zaaien. We spraken met de eigenaar, die van niets wist. Uiteindelijk kregen we ons voorschot van 5000 euro netjes terug en kochten het huis opnieuw, via de juiste makelaar. We kwamen tot een compromis: een prijs tussen de foutieve en de juiste in. Iedereen tevreden.

Het eerste jaar verhuurden we het huis. Maar onze partners en wij bleken niet helemaal dezelfde ideeën te hebben. Dus kochten we hun deel ook. "Eigenlijk hebben we dat huis drie keer gekocht," zeg ik altijd lachend.

En toen kwam corona...

Het plan was om een maand te blijven. Maar de lockdown hield ons daar. Dat werden twaalf maanden. En eerlijk? We werden verliefd. Op de rust, de bergen, de geur van sinaasappelbloesems, en op Valencia.

Na dat jaar was het duidelijk: we gingen niet meer terug. We verkochten onze zaak in België. Natuurlijk miste ik onze klanten, de vaste gezichten, de pintjes aan de toog, de praatjes, maar het was tijd voor iets nieuws.

Kyra blaft intussen met een Spaans accent. Ik drink mijn koffie trager. En ik klaag niet meer over regen, we hebben ons deel gehad.

Soms kijken Inge en ik elkaar aan en zeggen: "Herinner je je nog die week vakantie?" Ja, die week die eindigde in drie huisaktes, een hoop avontuur en een nieuw leven op een berg in Spanje. En eerlijk? Ik zou het zo opnieuw doen. Zelfs met regen.

Paul's tips voor wie droomt van een leven in Spanje:

- 1. Ga niet op zoek naar een huis, laat het huis jou vinden.**
- 2. Vertrouw, maar controleer.**
- 3. Denk in oplossingen, niet in problemen.**
- 4. Proef het leven eerst.**
- 5. En vooral: durf.**

Column

Tussen toen en mañana

-Spaanse les-

André Kesselaar kwam al ruim 50 jaar vrijwel jaarlijks naar Spanje toen hij in 2018 samen met zijn vrouw besloot er permanent te gaan wonen. Op deze plek zal hij de lezers komende tijd meenemen op zijn reis daar naartoe.

kesselaar@gmail.com

Hoewel ik vaak op ruim 50 word geschat ben ik eigenlijk al te oud voor een midlife-crisis.

Toch zat ik er afgelopen zomer midden in. Althans volgens mijn dochter. Op een ochtend werd ik wakker en wist ik het: een quad, zo'n motorfiets op 4 wielen, die moest er komen. In Spanje worden bijna alle quads verkocht op een zogenaamd "matricula agricola", een tractor-kenteken. Klinkt natuurlijk leuk maar heeft ook een nadeel: de quad is dan begrensd op 45 km. En dan kun je net zo goed beginnen aan je end-life crisis en een 45-km autootje kopen, een Canta LX of zo.

“Op een ochtend werd ik wakker en wist
ik het: een quad, zo'n motorfiets op 4
wielen, die moest er komen.”

Een snelle quad moest het dus worden en die werd verkocht in Beniparrell, een half uurtje rijden van Montroy. Op de website van het bedrijf, een handel in tractoren, dorsmachines en bulldozers, vond ik het telefoonnummer van verkoper Carlos en besloot hem een WhatsApp te sturen.

Ik vroeg, in het Spaans uiteraard, of hij de Snarler AT6 L met 17e- homologatie, de snelle versie, had staan en of ik die kon komen bekijken. Carlos antwoordde vrijwel direct: "Sí!" en nog een keer "Sí!".

De dag erna verwachtte hij me om 10 uur. Kleinzoon en vriend Rob wilden graag mee en zoals het echte Nederlanders betaamt waren we 10 minuten te vroeg. Carlos was nog ergens ontbijten maar zou zo komen, verzekerde Laura van de administratie ons. "Kijk gerust even rond!" maakte ze een uitnodigend gebaar richting de uitgestalde quads. Er stond maar één Snarler en voor ik er erg in had zat de kleinzoon er al op en schopte Rob met kennersblik tegen de voorband.

Tegen 10.30 uur klonk enig rumoer vanuit de ingang en kwam een groepje mannen binnen. Zijn mond afvegend maakte zich een van de mannen los uit het groepje dat nog even stond na te praten en kwam glimlachend naar ons toe. Engels sprak hij niet maar hij beloofde ons langzaam te spreken. Of dat wat helpt als je maar een beetje Spaans spreekt...

Hij leunde tegen "onze" quad en begon zijn verkooppraatje. Omdat ik er weinig van begreep richtte hij zich alleen nog tot Rob die instemmend stond te knikken en die ik telkens "sí" en "sí claro!" hoorde mompelen. Direct nadat Carlos was uitgepraat wenkte hij ons mee naar zijn kantoortje waar hij driftig begon te rekenen. Ik vroeg Rob of hij het allemaal had begrepen. "Geen woord!" antwoordde hij met een brede lach..

“Als bijlage had hij een foto van het kentekenbewijs bijgevoegd en wat zag ik tot mijn verrassing: de quad had toch een traktor-kenteken en was op 45 km begrensd!”

Ik had van tevoren al wat gerekend en een bedrag in mijn hoofd wat het ongeveer zou mogen kosten. Maar tot mijn verrassing viel Carlos' voorstel enorm mee: ik hoefde zo'n €2000 minder te betalen dan ik had gedacht!

Carlos reikte me een pen aan en wees waar ik mijn handtekening moest zetten, wat ik deed. Om hem aan te sporen spoedig te leveren rekende ik de quad vast geheel af en vertrokken wij gedrieën in oppperbeste stemming.

Drie weken later ontving ik een mail van Carlos: ik kon de quad komen ophalen! Als bijlage had hij een foto van het kentekenbewijs bijgevoegd en wat zag ik tot mijn verrassing: de quad had toch een traktor-kenteken en was op 45 km begrensd!

Ik voelde het bloed uit mijn hoofd wegtrekken en moest even gaan zitten. Toen ik na een minuut of tien bijkwam vormden mijn lippen een naam: Kim Leeuw! Ik pakte mijn telefoon en scrollde naar beneden tot ik bij de K was. Kim hoorde me aan, zei "sí" en zelfs een paar keer "sí claro!" en om een lang verhaal kort te maken: Kim "did it!": ze maakte een afspraak met Carlos, begroette hem of ze elkaar al jaren kenden en zei telkens als ik haar onderbrak en vroeg of ze het kon vertalen: "Espera!", even wachten!

De snelle Snarler had in de loods ernaast gestaan tijdens ons bezoek maar omdat Carlos de indruk had dat we ons oog hadden laten vallen op de Snarler AT5 in de showroom had hij Rob uitgelegd dat de 5 weliswaar begrensd was op 45 km maar met wind mee en heuvelaf de 55 haalde....

Uiteindelijk bleek dat ik nog ruim €3000 bij moest betalen, maar twee weken later kon ik glunderend Beniparrell verlaten op mijn snélle Snarler, "grommer" in het Engels.

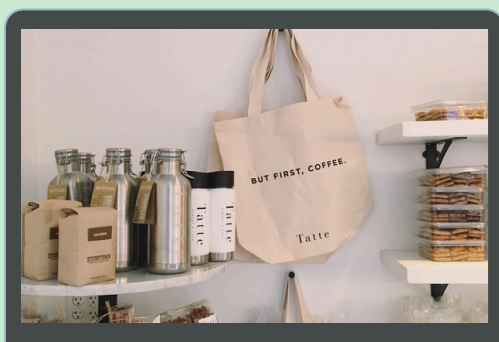
Wil je reageren op het verhaal van André?
Mail dan naar:
kesselaar@gmail.com

Emigratie

TIP

Werk vinden in Spanje als Nederlander

Werk zoeken als Nederlander in Spanje zonder dat je de Spaanse taal spreekt, is niet heel moeilijk! Je kan altijd aan de slag bij een Nederlandse klantenservice waarin meerdere functies te vinden zijn zoals CXO, Crew Guide, Crewmanager etc. Hieronder een aantal websites waar je banen kan vinden:

[Yobbers](#)

[Yource](#)

[Anywork Anywhere](#)

[Job Traveler](#)

[Working Adventures](#)

[Workwide](#)

Juan vertelt...

Over Spanje, mensen en momenten

Volgens onderzoek behoren Spanjaarden tot de langstlevenden van Europa, en als je hier komt wonen, kun je er gemiddeld zelfs twee tot vier extra jaren bijtellen. Alleen al van de zon, het eten en het niet continu stressen om de file. En niet dat kinderachtige gezeik over niets waar ik echt een bloedhekel aan heb.

Blijkbaar doen een glas rode wijn, een siësta en af en toe wat gemopper op die linkse politiek wonderen voor de levensverwachting (ja hoor, effe lekker die linkse rakkers stangen).

In Noord-Europa rennen ze zich gek om gezond te blijven, hier leven ze langer door af en toe gewoon even niets te doen.

En geloof me, dat relaxte Spaanse tempo doet meer dan alleen je bloeddruk goed. Mijn opa was op z'n tachtigste nog behoorlijk actief en niet alleen met het snoeien van de olijfbomen. Oma liep er met rode wangen bij, en dat was niet van de zon geloof mij..

Dus mocht je nog twifelen, emigreren naar Spanje is niet alleen goed voor je humeur, je statistieken, maar blijkbaar ook voor je liefdesleven

Groetjes allemaal

Juan Mendo Kievits

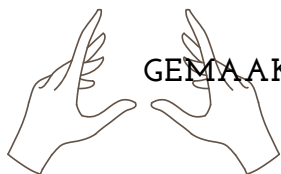

Facebookgroep:

Emigreren naar Spanje ESESESES

Balans vinden is..
leven op het ritme
dat je kan bijhouden.

Jenn.

GEMAAKT HIER EN DAAR

Inspiratie

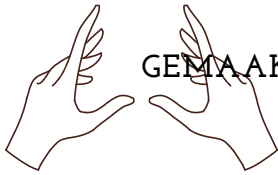
Ann Smet

Ann Smet

Als alleenstaande mama, met een dochter die graag wilde studeren in Spanje, hebben we in 2017 de stap gewaagd om samen te emigreren naar Spanje, wat ook mijn gezondheid ten goede kwam. Op een avond zat mijn dochter te haken, en ik vroeg haar: "Wil jij mij ook leren haken?" En zo ontstond mijn liefde voor het handwerken.

GEMAAKT HIER EN DAAR

Inspiratie

Mijn creatieve "IK" kwam hiermee erg naar boven. Het liefste werk ik met natuurlijke materialen, houten kralen en gerecycleerd katoen.

Naast het handwerken is mijn liefde voor honden heel erg groot. Al jaren ben ik actief in de rescue wereld en foster hondjes in nood in mijn Doggyfinca.

Dus de combinatie was gemaakt.:

Handwerkjes maken → verkopen → opbrengst naar de woefs!

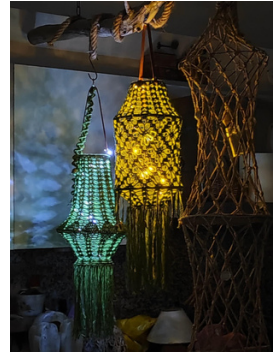

Wil jij graag eens een weekend of enkele dagen een grote roedel knuffelen of verzorgen? Dan kan dat!

Neem contact op met:

[Ann Smet](#)

0034 646 874 459 (alleen via WhatsApp)

Een warme en lieve groet namens

Durf! te emigreren

Prachtige feestdagen en een
fantastisch nieuwjaar!

DURF TE EMIGREREN

Dankjewel voor het lezen van de dertiende editie!

Hoofdredacteur

Kim Leeuw

Art Direction en vormgeving

Kim Leeuw

Aan dit nummer werkten mee

Judith Kok, Pia Hoek, Paul Osselaer,
André Kesselaar, Juan Mendo Kievits,
Ann Smet

Advertentieverkoop

Adverteren? Voor informatie:
info@durfteemigreren.com of +34694476190

Durf! te emigreren

www.durfteemigreren.com

durf_te_emigreren

Iedere maand dit
magazine in je
mail? Meld je dan
hier aan!